

YAMAHA PIANO

Mitä olisi otettava huomioon pianoa valittaessa

Ulkonäkö

Piano on usein hallitsevin "huonekalu" kotona ja siksi monet ottavat valinnassaan huomioon myös pianon ulkonäön. Ajattele huoneen sisustusta, johon piano aiotaan sijoittaa ja katso sitten laajaa Yamaha-pianojen valikkoa, eri tyyliä ja pintalaatua: löydät varmasti tarkalleen sopivan mallin.

Valinta

Huomioituasi nämä viisi seikkaa — äänensävy, kosketuksen, virityksen pitävyyden, kestävyys ja ulkonäkö — ei ole ihme, että valitset Yamahan. Mitä näihin viiteen seikkaan tulee, Yamaha-pianojen hyvä maine on tunnettu ympäri maailman. Kysy tuttavaltasi tai ystävältäsi, jolla jo on Yamaha-piano — hän varmistaa asian.

Piano on arvokas sijoitus. Sen tulee kestää koko eliniän ja kauemminkin, joten luonnollisesti haluat tehdä oikean valinnan. Paras tapa on kiinnittää huomiota viiteen pääseikkaan: äänensävyyn, kosketukseen, virityksen pitävyyteen, kestävyys ja ulkonäköön. Seuraavana muutamia vihjeitä

Äänensävy
Äänensävy tulee olla täyteläinen ja selkeä. Dynaamisen alan on myös oltava laaja pianissimosta fortissimoon, soitujen ominaisuuksien on oltava yhtäläisiä ja koko kosketinalalta tasaisesti tasapainotettuja. Yamaha-pianojen

äänensävy on erinomainen, koska sen tarkoin valitusta kuusesta valmistettu kaikupohja ja akustisesti oikeanmuotoiset kielisillat lisäävät äänen kirkkautta, selkeyttä ja voimakkuutta.

Kosketus

Kosketuksen on oltava mukava vasta-alkajalle ja samalla herkkä etevälle soittajalle. Yamaha-pianon koskettimet on huolellisesti tasapainotettu tasaista kosketusta varten asettamalla sisään pienet lyijypainot. Toinen avainkohta hyvän kosketustuloksen aikaansaamiseksi on sekä tarkkan että virheettömän käyttömekanismin käyttö. Yamaha valmistaa itse omat koneistonsa, jotka ovat kuuluisia kor-

keasta laadustaan. Ne on valmistettu siten, että niiden toleranssi on vain viisi sadasosa millimetriä. Ja mikä on tulos? Ei vaihteluja äänenvoimakkuudessa eikä kosketuksen tasaisuudessa ja vähemmän tarvetta huoltoon.

Virityksen pitävyys

Jokainen piano on aika ajoin viritettävä, mutta et varmaan halua joutua soittamaan pianonvirittäjälle liian usein. Eräs tekijä, jonka johdosta piano joutuu epäviriteeseen, on kielten suuri jännite — noin 20 tonnia. Yamaha on suunnitellut runkorakenteen huolellisesti, niin että se tehokkaasti poistaa jännitystä ja pidentää näin viritysvälejä. Yamahan viritystapit ja kielitysmenetelmä lisäävät myös virityksen pitävyyttä — ja niiden ansiosta viritys on tarkempaa.

Kestävyys

Kodin hankinnoista piano on todennäköisesti pitkäikäisin. Juuri siksi kestävyys on niin tärkeä tekijä. Haluat pianon toimivan, kuuloistavan ja näyttävän yhtä hyvältä tulevaisuudessa kuin nytkin. Yamaha-pianojen erinomainen kestävyys saadaan aikaan valitsemalla raaka-aineet huolellisesti, käyttämällä kaikkein uusimpia valmistusmenetelmiä sekä hyväksikäyttäen viimeisimpiä tieteen tuloksia ja akustista know-how'ta — ja erittäin tarkalla laadunvalvonnalla koko valmistusprosessin ajan.

Taiteellisuus . . . osa jokaista Yamahan valmistamaa pianoa

On useita syitä siihen miksi Yamaha-pianot kuuluvat parhaiten instrumenttien joukkoon. Lyhyesti sanottuna Yamaha tekee kaikki pianon sisäosat itse ja käyttää ainoastaan korkealaatuisia valmistusaineita. Perinteistä ammattitaitoa käytetään rinnan uusimman teknologian kanssa, samoin on käytössä kaikkein uusimmat valmistusmenetelmät. On kuitenkin olemassa vielä yksi syy, jota on vaikea tarkasti määrittää ja jota ilman piano ei ole Yamaha: ammattimiehen taiteellisuus, joka on vuosien varrella syntynyt Yamahan läheisestä suhteesta maailman etevimpiin taiteilijoihin.

Pianonvalmistuksessa ei voida yksityiskohtaisesti eritellä kaikkea kuten esim. jonkin sähkölaitteen valmistuksessa. Vaikka muotoilu- ja materiaalihojeita noudatettaisiin kuinka huolellisesti ja käytettäisiin tarkkuustyökaluja ei pianosta tule täydellistä akustista instrumenttia ilman herkkää ja yksilöllistä säätöä, joka vaikuttaa äänensävyyn, kosketukseen ja muihin tärkeisiin näkökohtiin. Tähän pystyy ammattimies yhdistämällä taiteellisuutensa ja ammattitaitonsa. Sitä ei voida kuvata valmistusohjeissa. Ammattimies saa siis pianon eämään ja tuo esille sen ilmaisumahdollisuudet. Voimme mielihyvin sanoa, että Yamahalla taiteellisuus on elämäntapa.

REXIN MUSIIKKI

PITKÄNSILLANKATU 20 B 67100 KOKKOLA 10. PUH. 968-13988

LOHTAJAN JOULU
1985

Ko meistä kiertokoulusa ihmisiä kasvattettiin

— Kyllä nuok kersap pitää panak kouluhun ko koulu alakaa ett' oppiivat ihmisiks ja ovap pois pahutta tekemästä — muutako kaikellaisija koirankulijehija täyn' eiväkkä vielä i-itä tuntis vaikka tiellä vastahan tulis, pärmäntäs joku vanahemmista ihmisistä mejäm perällä kaksikymmentänelijä-syksyllä — jää nuita kakaroita vielä sitteki sikijöittem perähän kahtohon.

M'olimma tullus siihen ikähän, elikkä kuuvev vuojen seuvvuille, että tarvihtimma kuulemma jo henkistäkin kasvattamista.

Ruumihillistahan kyllä saimma — melekeej jokapäivä.

Milloin tukkapölynä ja millon koivurieskana. Ihtek kuki aina ansioitensa jäläkihin.

Ja kyllä muutenki se ruumihillinen kasuaminen tahto mennä eelle henkisestä ko kläninkin "kivijalakaaki" piti tuontuosta entrata niinkö poikaklupuin housullahkehijaki. Ja henkistem puolen kehittyminen näky vain siin' että ymmärrettihin pukat' — elin niijata ko paiskattihiv vierahillep päivää eikä kahtuat tolijotettu niinkö öö aapisel laijasa.

Niim mejät sitte pantihin kiertokouluhun.

Kiertokoulua pijettihim parikolomev viikkua syksyllä ja toisek kevällä ja siel' opetettiin uskontua, laskentua, lukemista (ens puustaavit, sitte tavaahaj ja lopuks lukehen suorahan) kirjittamasta ja laulua. Koulua ruvettiin sillom pitähän uuvvella seurakuntatalolla, jok' oli mejäm perältä melekeen kolomen kilometrin pääsä.

Siks ko s' oli niin kaukana ja ko'li kylmä pakanenki lähti Ojalan Aleksanteri ensimmäisenä aamuna meit' oikeev viemähän hevosella ja kääseillä. Ja ko sinne piti joutua jo yheksäks eikä saannuh heti ensimmäisenä aamuna hilijastua.

— Menkää nys sisälle ja tulukaa sitte ihte kotia, kyllä te osaatta, eikä pijä tapell' eikä elämöijäv välillä, sano Aleksanteri ko tiputti

meitä kääseistä yksitellen koulun krintille.

Ja kyllä meitä hirvitti! Syjänsä ja jännityksestä aivan tärisvänkankijoina astuskelimma sitte siittä krintinpieluksista sisälle, sinne puffettisalim puolelle, josta ääniä kuulu, ja jäimä tolloina ovensuuhun seisohoj ja kahtohon, ei ees niijattu eikä pukattu. Siel' oli kauhia plätinä ja tupsek ko sali kiehu kakaroita niinkö krookittu kusijaispesä kusijaisija ja opettaja hääläs sielä sejas — se voovas tällätä niitä jonkulaisehej järjestyksehem pulupetteihin. Hoksas se sitte mejjäksi.

— Jaaha, sieltäkö tulee vielä lisää tyttöjä ja poikia, no huomenta. Taijjatta ollakki aivan enskertalaisia, tulukaapa tänne etupenkkihän. Takit ja lakit saatta riisua sinne naukkohon.

Siittä se sitte alako. Se ihmiseks oppiminen.

Opettajana oli Maiju Salmi. Vaikka kylänkeskuuvvesa sitä sannottihim Pikku-Maijuks ko s' oli piennä loukannu selekensä ja s'oli kyyry. Miek kyllä karahterasimma sitä Opettajaks. Ja s' oli jämpti opettaja ja sai pijettyä oppilahak kurisa vaikk' oli samankokonen ko me, lyhyvempiki ko suurimmap pojanroikalehet.

Ensimmäisellä lukutunnilla mejän enskertalaistem piti sanua aapistesta kaikkip puustaavit jotka tiesimmä ennestähän. Ja kokolailla tiejettiin vaikk'ei Taimi tienny yhtään. Ko mejän äiti sitte meillä illalla kysy siltä että:

— montakos puustaavia Taimi tiesi? niin se vastas että:

— olisim mä iin tienny mutt' en sitäkövihtinny sanua.

Sittekö oli puustaavit oppittu alako tavaaminen. Yhtehen äänehen kuorosa lujettiin niinkö Jukolam pojat: a a a m u mu aamu ja sillä lailla. Suorahal lukemisvaiheej jäläkihin oli aapiskirija käyty niim monesti läpi että lähestulokohon ulukua sen osaa vieläki.

Uskontotunnilla opetettiin raamatunhistoriaa ja katkismusta.

K'oli lukutaijosa ejistytty niim palijo että saatihin ihte kirjasta "irti" pantihin niist oikeel läksyä ja se pitikin osata ulukua niinkö vettävalain. Jos'ei osannu joutu jäämähäl laiskalle.

Ja mä aina muistan k'oli Kain ja Aapeli-kertomus läksynä enkä mä osannukkaan sitä aivan ulukua ja mum pitä jääjä laiskalle. Ja kyllä s'oli kauhia häpijä! Mutta oli se semmonnen opetus ett'osaan sen kertomuksev vieläki.

Eikä se piisannu että päästi tulehen niitä läksyjä niinkö vettävalain, piti vielä lisäksi ymmärtää mitä se lujettu piti sisällähän.

Laskentotunnilla piti opetella numeroita ja vähä freistattihim pääsälakua ja kertomatauluaki. Ja paperille voovattihiin rustata "alaslakuja", ynnätäj ja vähentää.

Kirijottaminen oli tarkkaa ja tärkeännäköstä touhua ko kieli hamastev välisä värkättihiin kirjijaimija. Senkitakija s oli niin kranttua ko kirjijotuksest'olis muittenki pitännä saaja selevää. Opettaja aina sano ettei kirjijotus saakkaan ollam mitään harakajäläkiä jost'ei kukaan saa selevää. Erikoisen tärkeää ja kranttua oli oman nimen oppiminen kirjijottahan niinettä s'oli selevästi lujettavisa ja siistin näkönen.

No, laulutunti oli sensijahan jo helepompki k'oi trenkänny muutako kurkkusuorana veisata niim palijoko äänest'irti sai. Opettaja kyllä pruukas sanua että laulaminen ja huutaminen on kaks eri asijaa.

Ja välitunnit oli parahia.

Ulokona juostihän "kissaa ja hiirtä" ja "jänö istu maassa", pyörittin kinniä ja opettaj' oli ihte fölijysä. Se piti poikia varsinki karuuis' ettei nem menny aivan mahottomihin ja päässy tyttökläppijä kiusaahan niinkö no'n mailmanijän pakannu tekehen.

Ja nek koulureisut sitte. Kasvattustahan nekki anto. Paihti että saatihiin ympäristöoppia ja kotiseuvun tuntemusta saatihiin joka päivä friskisti liikuntaa ko eestakasi juosta-kipitettiin tuo lähes kolo-

men kilometrin matka. Opittihiin vähitellen pärijähän koulukampraatein kans tappelmatakki ja seki että koulumatkalla pitää olla ihmisiks. Ettei talavipakasilla hii-vaap palolaisten ahavennom päältä olokiäkiä tielle. Eikä joka aamu sivumennen nosta hakaa auki tiev vieresä olevan navetan lammasketan ovesta. Eikä aina tee kepposia vanahalle sepäll' että sem pitää hypätä perähäjä ja huutaa:

— Joku net taas ne tuhannenki kliituper...

Muttak' oli parina vuotena trampattu tuota väliä, pyryillä ja pakasilla ja kaikellaisilla klottufööreillä ja loppuhunkulutettu monta koukunokkasta pieksuparia. muutettiin oikeen kansakouluhun Joho Leppälän käsittelyhyj ja kuranssattavaks. S'oli joskus sanonnu että tänne nek kaikki kylänkoirak kootahaj ja mum pitäs niistä ihmisistä kasvattaa, mutta met toivoimma' ettei mejän kohalla ny aivan niin' olis ollu.

Emmähäm mek kyllä kaikki oluluv vielä ees kansakouluijäsäkään mutta ko'limma päässy koulunkäynnissä hyvähän faartihin niin tykkäsim' ettei passaa välillä töövätä ettei mee ketohon koko opetus ja kasuaminen lakastu. Kyllähän se Leppälä koitti aluks hätitellä meitä nuorimpia pois ja sano ettei tämä mikään pientenkoulu oo muttako mev vain ihtepintasesti tulimma joka aamu niin anto se sitte mejän jääjä.

Ja niim m'olimmaki sitte yhten-toistaikäsinä irti senaikaista neliluokkasesta kansakoulusta.

Ja loossasimma olla muka josta-ki tietävinämmäki.

Mutta kasvuv varaa jäi elämänkouluj joka vuosiluokalle.

Eikä aivav valamista taija tulla millonkaan.

Pranstakka

Naapurin tummun peukalovoileivät

Lapsuusmuistot ovt rakkaimpia muistoja, mitä mieleen jää. Minun mieleeni on jäänyt lämmöllä ja rakkaudella naapurin tummun peukalovoileivät. Minulla oli naapurissa tyttökavereita. Kävin heidän luonaan harva se päivä. Heillä oli värkkejä ja tokkuja. Me aina rustelimme niillä. Yhtenä talvisena päivänä menin juoksujalkaa tyttökavereiden kotiin rustelemaan. Aivan hypelin, kun sain rustella tokuilla. Tyttökavereiden äiti antoi meidän rustella yhdessä kamarissa, jossa oli tilaa kovasti. Siihen aikaan eli vielä tyttökavereiden tummukin. Hän oli vanha, mutta lapsirakas ihminen. Kun me rustelimme siellä kamarissa milloin mitäkin, kaupaa, koulua, sairaanhoitajaa tai naapurin rouvaa, kurkisteli tummu toisinaan ovelta, hymyili ja sanoi: "Eikö se tuu näläkkin jo välissä." Eihän me joudettu kuunnella, mitä tummu sanoi. Rusteltiin vaan niin todesta. Tummu pani oven kiinni. Aika kului, ja oltiin rusteltu monta tuntia. Tummu tuli jälleen ovelle ja sanoi, että nyt pitää tulla syömään. Tyttökavereiden äiti oli sinä päivänä kirjunnut voita. Minä jäin kamarisiin odottamaan, kun tytöt söivät. Mutta miten ollakaan, tummu tuli kamarin ovelle ja sanoi: "Tu vain tänne tuvan puolelle ja istu tuohon penkille." Tummu houusi siinä ja sitten tuumasi: "Minä teen sinulle peukalovoileivän." Hän otti suuren leipäpalan. Ihmettelin, mikälainen se peukalovoileipä on. En ollut kuullut enkä nähnyt ennen. Mutta kyllä tummu teki peukalo-

voileivän. Hän otti suuren leipäpalan ja peukalolla levitti voita päälle. Minun silmäni olivat ainakin pallon kokoiset ja pyöreät, oli se niin hyvän näköinen peukalovoileipä. Sitten, kun se oli valmis, antoi tummu sen minulle ja tyttöjen äiti pani suureen koltertiin kirjupiimää. Kyllä siinä peukalovoileipä maistui ja kirjupiimä. Tummu seurasi sivusta ja kun huomasi, että olin syönyt, teki toisen peukalovoileivän ja kolterikin täytti kirjupiimästä. Kyllä minulla oli hyvä päivä ja hyvä olo, kun pieni massu ei ollut saanut ruokaa riittävästi moneen päivään. Rustelimme vielä jonkin aikaa siellä kamarissa, kunnes hämähä jo verhosi maiseman ja minun piti lähteä. Pannessani saappaita jalkaan ja takkia päälle sanoi tummu: "Minä teen vielä yhden peukalovoileivän sulle. Saat syöjä välillä, kun menet kotia." "Kun lakikini oli päässä ja vanttuhut kädesä, pisti tyttökavereiden äiti kaksi leipää papereihin käärittynä kainalooni ja sanoi: "Anna nämä äidille."

Näin jälkeenpäin muistellessa naapurin tummua on syvä kiitollisuus ja kunnioitus hänen muistoaan kohtaan. Tyttökavereiden äidille monet kiitokset kirjupiimästä. Sen parempaa piimää en ole saanut. Toivotan teille lapsuuden ystäville joulurauhaa ja valoisa uutta vuotta, samoin kaikille Lohdajan joulun lukijoille.

Lämmöllä muistaen
Sinikka Bast

Aforismeja

— Älä kerro minulle kuulumisia, sillä ne ovat valheita. Kerro näkemäsi, se on totuutta.

— Ihminen näyttää yksinäiseltä, mutta sisimmässään hänellä on ystävien runsaus.

— Katkerimmat itkut itketään sisäänpäin ja ilman kyynelitä.

— Odotus on meille kaikille yhteistä.

— Ei ihmistä ole luotu elämään yksin. Lentävähän taivaan linnutkin pareittain.

— Ihminen, joka vie haudalle kukkasen, vie myöhästyneet onnittelet.

Ewe Uusitalo